



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

XXIX. De quodam fratre Carthusiensi, qui mira vigilans vidit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

dictis ipsius vel sanctorum eius solenni-
 tatibus missas celebrant. Diebus quibus
 eis legumine uti licet, illud ipsi ad men-
 suram acceptum, sibi aptant & coquunt.
 Hoc verò tunc, quando non communi-
 ter in refectorio, sed quando eos in cellis
 suis solos comedere eremitica institutio
 præcipit. Vinum nullo tempore, ante
 mensam vel postea sumunt. Sed si quis
 tunc sitim passus fuerit, aqua ei non vi-
 no uti licet. His ne tam sanctam institu-
 tionem omninò muti præterisse vide-
 remur, breuiter præmissis, ad miracula
 per quosdam ex ipsis nostro tempore fa-
 cta, procedendum est. Hæc enim in toto
 isto opere principalis, ut sæpe iam dixi,
 fuit mihi causa scribendi, hoc est, miracu-
 la vbilibet vel quolibet tempore facta ad
 præsentium vel posterorum memoriam
 transmittendi.

*De quodam fratre Carthusiensi, qui mi-
 ra vigilans vidit.*

CAPVT XXIX.

MVLTA quidem in illo sacro or-
 dine miracula contigisse, à plu-
 ribus accepi. Sed quia ipsi hu-
 militatis virtute, quã semper serui Dei
 miranda opera sua quãto possunt nisu oc-
 cul-

cultant, vix aliquid ex his prodere alicui
 voluerunt, rara immò rarissima quibus
 omnimoda fides accommodanda esset,
 ad me miracula peruenerunt. Quæ tamē
 absque dubio certa comperi, tacere nec
 volo, nec proposui. Fuit ex eorum nu-
 mero, non quidem monachorum, sed
 conuersorum, conuersus quidem humi-
 lis genere, iuuenis ætate, sed moribus ge-
 nerosus, & vitæ sanctitate prouectus.
 His toto studio, obedientiæ, humilitati,
 mortificationi, omnem quam poterat
 operam adhibens, mundum sibi, seque
 mundo non solum crucifixerat, sed et-
 iam sepelierat. Amori diuino, & specia-
 liter memoriæ matris Domini, ita se to-
 tum deuouerat, vt à bonis viris, ipsum
 vitamque eius cognoscentibus, nihil sci-
 re iudicaretur, nisi Christum Iesum &
 hunc crucifixum, sacramque ipsius cru-
 cifixi matrem, ac perpetuam Virginem,
 humanæ salutis singularem post Domi-
 ni amatricem, Mariam. His studijs à con-
 uersionis suæ principio cœptis, magis ac
 magis insistens, & in hac nostra iuxta
 psalmum lachrymarum valle, de virtute
 in virtutem proficiendo, ascensiones in
 corde suo disponens, antiqui & commu-
 nis hostis inuidiam contra se velut nouā
 L ac specia-

ac specialem concitauit, nec iam occultè, sed palam, quantum perditus ille perditionis humanæ sit auidus, ex seipso monstrauit. Iacebat quadam nocte in cella, sibi vt talium mos est, ad laboris solamen & orationis secretum designata. Et ecce in multo iam processu noctis, ipsi adhuc viliganti & celestia meditati, dæmonū turba in specie porcorum agrestium apparuit. Furebant vbique per totam cellam, & discursu insano, rictu horrendo, dentibus longissimis ac velut in necem eius exacutis, pauefactum ac trementem hominem circumstabant. Sudabat ille (vt mihi relatum est) præ timore, & quasi iam iamque à bestijs discerpendus, nil nisi mortem vltimam præstolabatur. Talia eo patiente adauctus est metus, & quendam enormis magnitudinis hominem, vt ex cordis sui iudicio sibi videbatur, dæmonum principem cellam illam in qua ista fiebant, conspicit intrantem. Quid primo ingressu suo conuersus ad porcos, quid (ait) segnes facitis? Cur iam hunc non rapuistis? Cur non discerpistis? Quod dicis, inquit porci, magno conatu facere nisi sumus, sed cuncta tentantes, nil facere potuimus. Ego (inquit ille) iam faciam, quod vos desides face-

facere non potuistis. Quo dicto vncum ferreum longis ac recuruis vngulis terribilem, minaci manu protendens, atque ad virum Dei rapiendum, immò ad discerpendum adaptans, eum nimio terrore penè mente excedere coëgit. Sed Deus cui bonus vir ille sæpè supplicando dicebat, ne nos inducas in tentationem, sed libera nos à malo, tentationem tam duram non est passus vltra procedere, sed multa misericordia qua semper suis prouidet, eduxit eum à tentatione, & liberauit à malo. Mox enim vt nequam ille manum, vt dictum est, ad eum rapiendum & vncum, vt videbatur, ferreum ad eum discerpendum extendit, statim omnipotentis filij Dei mater, mater verè, vt dicimus, misericordiæ, in qua ille sicut, dictum est, totam spem suam post Deum posuerat, visibiliter adfuit, ac virga leui manu prætenso: Quomodo (inquit) huc detestandi venire ausi fuistis? Non est, non est hic vester, nec iam contra eum in aliquo præualere poteritis. Dixit, ac dicto velocius, totum illud infandum collegium vt fumus euauit. Perstitit illa post dæmonum fugam, cum homine adhuc tremente, eum que his verbis consolata est. Placet (inquit) quod facis.

euique animi deuotionem Deo mihiq;
gratam esse noueris. Fac ergo quod facis,
& de his ad meliora perseveranter pro-
ficere stude. Et ut tibi aliquid singulare in
mandatis tradam, stude vilibus escis, cō-
plectere abiectas vestes, operi manuum
deuotus insiste. His animatum hominē
Virgo relinquens, celos repetijt. Istud de
hoc bono viro miraculum, aliud isto nō
inferius sequitur. Rusticus quidam pau-
per, sed paupertate deuotionem fidei
eius non impediēte, sed bonis illis viris
de quibus sermo præmissus est in ami-
citiā iunxerat, eisq; non minimum fa-
miliaris erat. Diligebant enim illi in ipso,
non solam quæ quantum ad animæ sa-
lutem spectat nihil prodest rerum pau-
periem, sed beatam spiritus paupertate-
tem, de qua Dominus, beati pauperes
spiritu, quoniam ipsorum est regnum
coelorum. Ea de causa eum quanto erga
Deum deuotioē sentiebant, tanto ut
magis familiarem sibi associabant. Inde
contigit ut duos eius filios & paruulos
susciperent, & in religione sancta, patris
post Deum maximè causa educarēt. Ho-
rum vnus, non multo post tempore ela-
pso defunctus, alterum superstitem dere-
liquit, quem religiosè educare & insti-

tue.

tuere volentes, supradicto bono viro cui
 mira quæ præscripti ostensa fuerant, eius
 curâ committunt. Nec segnis ille man-
 datorum exequutor, puerum commen-
 mendatum suscipit, enutrit, ac sacro reli-
 gionis lacte, quo ipse educatus in viri-
 les annos euaserat, cum imbuens, nil re-
 rû terrestrium sapere, nihil eorum quæ
 in terris sunt diligere, breui edocuit. Cælū
 mente conspiceret, cœlestibus inhiare, ad
 Christum cœli ac terræ Deum ac Do-
 minū, totis animi viribus anhelare, quæ
 sursum sunt quærere non quæ super ter-
 ram, vbi Christus est in dextera Dei se-
 dens, iuuenem sibi creditum bonus do-
 ctor edocuit. Edoctus ille ab eo, non in
 vanum laborasse doctorem suū, vt quidā
 indisciplinati faciūt, ostēdit, sed vt à quo-
 dā satis noto dictum est, recens testa se-
 mel cœlesti sapore imbuta, odorem inde
 contractum, non diu tantū, vt ille ait, sed
 semper quo ad vixit seruauit. Sed placuit
 Deo, ne puer tam benè educatus, tam sã-
 ctè edoct⁹, diu particeps mortaliū fieret,
 vel aliquem de ipsorum diuturno con-
 sortio nœuum contraheret. Raptus est
 igitur, ne malitia mutaret intellectum,
 aut ne fictio (quæ quibusdam etiam re-
 ligiosis quandoque familiaris esse solet)

deciperet animam ipsius. Præueniens ergo in moriendo discipulus magistrum, bonam quidem spem salutis suæ, sed cū eadem spe magnum illi ac penè intolerabilem de morte sua dolorem reliquit. Acceperat quippe illum à Priore suo, vt iam dictum est, ad educandum, sed eius bonos mores sanctamque intentionem intuens, admirans & amplectens, eū non solum vt commendatum, sed vt filium vnicè diligebat, atque idcirco eius tam ecelerem, immò quasi furtiuum de mundo recessum, penè assiduè dolendo dessebat. Eo tractus affectu orabat continuo pro ipso, psalmorum quicquid nouerat Deo quotidie profundebat, nec satiari orando, psallendo, mœrendo, pro ipsius anima poterat. Cumque hæc tam deuoti animi sui tam pia studia, nullo ferè tempore intermitteret, nec ab his quantum facultas dabatur cessaret, volēs Deus hominem suum aut à tam duro labore reuelare, aut cuius meriti vel ipse, vel puer illius esset ostendere dignum fecit eum visione coeesti, qua & ipse consolaretur, & quid de ipso vel puero sentiendum esset, legentibus siue audientibus prodertur. Pernoctabat aliquando sub diuo bonus vir, vt sepe facere cōsueuerat, ac spiri-
tura

tum coelo intentum ab orationis labore
 vel studio, vt de magno Martino legitur,
 non relaxabat. Cumq; defixis nō solum
 mentis sed & corporis oculis in coelum,
 Deū vt homini erat possibile super æthe-
 ra quæ visui corporali obstabant contē-
 plaretur, ecce subitō per mediū velut per
 mediū discissi aëris lux lōgè omni corpo-
 rea luce elatior ei de supernis infulsit, eū-
 que ac loca sibi circumposita splendore
 immēso perfudit. Et vt serui sui votis, ille
 qui voluntatem timentium se facit, satis-
 faceret, conspicit & dilectum puerū, im-
 mō in Deo filium suum, de coelis cū eadē
 luce descendere, atque vsq; ad se lætū &
 radiantem venire, & in insueta visione
 gaudio simul & timore turbatus, hære-
 bat. Ad quē is qui apparuerat puer, quid
 (inquit) turbaris? an non agnoscis filiū
 tuum? Redi ad animum, & mecum vt
 solitus eras loquere. Sed vt ea quæ circa
 me aguntur tibi aperiam, noueris multū
 profuisse mihi, quod me tam tenerè Dei
 causā dilexisti, quod morti meæ tam be-
 nignè compassus es, quod pro me tam
 sollicitas & continuas Deo orationes fa-
 disti. A modo per Dei gratiā noueris me
 ad illum statum peruenisse, vt sicut tu
 hæcten' mihi profuisti, sic ego tibi amo-

dō apud ipsum prodesse valeam. Dixit hoc & statim vnde venerat paulatim eo conspiciente regredi cœpit. Referebat autem illi huius visionis inspector, quod dum à se discederet, cœlum que conscenderet, non auersa facie, vel huc illucque conuersa, vt vale facientes solent, recessit, sed sicut ei colloquutus facie ad faciem fuerat, sic semper ad se conuerso vultu ad superna tēdens, tam diu perman sit, quousque vt de Martino iam dicto legitur, patente cœlo receptus, videri vltra non potuit. Quæ visio, in hoc fortè visioni illi præponderat, quod Seuerus Sulpitius illam sicut ipse perhibet, licet matutinis horis leuiter dormiens, tamen dormiens vidit, hanc autem iste non dormiens sed vigilans, sub diuo positus, atque orationi toto corde intentus, conspexit.

*De miraculo cereorum Romanorum in
Ecclesia matris Domini.*

CAPVT XXX.

ILLVD quoque nobile & iucundum miraculum, quod ante plures annos compertum, iam penè cum tempore mente elapsum fuerat, memoriæ sequentium mandare, vltra non differam. Habetur Romæ Patriarchalis Ecclesia in
hono.